

τέσσαρας κίονας, οἵτινες ὑπεβάσταζον τὴν ὀροφὴν. Κατὰ τὸ δυσμικὸν δὲ μέρος τοῦ ναοῦ κιγκλίδωμα ἀπεχώριζε μικρὸν πλακόστρωτον χώρον, ἐν ᾧ ἦτο ἰδρυμένον τὸ ἄγαλμα. Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις ἐδαπανήθησαν δρ. 6,462.

Ἐν Ἐρετρίᾳ ἐγένοντο ἀνασκαφαὶ τάφων ὑπὸ τοῦ παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ ἐφόρου ἀρχαιοτήτων Κ. Κουρουنيώτου. Δι' αὐτῶν εὐρέθη χρυσοῦν ἓν τινὶ τάφῳ διάδημα, ἐφ' οὗ εἰκονίζεται πολύμορφος παράστασις θεῶν. Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τάφῳ εὐρέθησαν πρὸς τούτοις χρυσῇ ἄλυσις ἀπολήγουσα ἐκατέρωθεν εἰς κεφαλὰς βοῶν, ζευγὸς μικρῶν χρυσῶν ἐνωτίων καὶ ἄλλα μικρὰ κοσμήματα. Ἐν ἄλλοις δὲ τάφοις εὐρέθησαν χρυσοῦς δακτύλιος μετ' ἐγγεγλυμμένης Νίκης, δύο χρυσᾶ κομβία, ἐρυθρόμορφοι καὶ λευκαὶ λήκυθοι μετὰ γραφῶν, ἐπιτύμβιοι στῆλαι, μεγάλη ἔμμετρος ἐπιγραφή καὶ πῆλινά τινα εἰδώλια. Ἀξιόλογον δὲ εὕρημα εἶνε μέγας ἀμφορεὺς (ὑψ. 0,90) τῆς Γ' ἑκατονταετηρίδος π.Χ. ἐφ' οὗ μυθολογικὴ παράστασις. Ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις ἐδαπανήθησαν δρ. 4,916.

Κατὰ δὲ τὰς Κυκλάδας νήσους ἐξηκολούθησαν καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος αἱ πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ ἐξερεύνησιν ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ ἐφόρου καὶ μέλους τοῦ συμβουλίου τῆς Ἑταιρείας Χρήστου Τσουντα, ὅστις ἐπεσκέφθη ἐφέτος δύο νήσους, τὴν Σίφνον καὶ τὴν Σύρον. Ἐν Σίφνῳ ἀνέσκαψε μόνον ἐννέα τάφους, ἐν οἷς εὐρέθησαν πῆλινά τινα καὶ μαρμάρινα ἀγγεῖα, δύο μαρμάρινα εἰδώλια, ὀλίγοι λίθινοι ψῆφοι ὄρμων καὶ μία χαλκῇ λαβίς. Ἐν Σύρῳ δὲ ἀνεκαλύφθησαν 630 περίπου τάφοι, ἐν οἷς εὐρέθησαν πολλὰ πῆλινα ἀγγεῖα, ὧν ἕνια φέρουσιν ἐγχάρακτα, ἄλλα δὲ γραπτὰ κοσμήματα, ἔπειτα διάφορα μαρμάρινα ἀγγεῖα, ἕξ μαρμάρινα εἰδώλια, πολλαὶ χαλκαῖ βελόναι, καρφίδες καὶ λαβίδες καὶ ἄλλα τινά. Καὶ τὸ σχῆμα τῶν τάφων τούτων εἶνε περίεργον· πολλοὶ εἶνε τετράπλευροι, ἄλλοι μᾶλλον ἢ ἦττον κυκλοτερεῖς, φαίνονται

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΡΕΤΡΙΑΣ

Καὶ ἐφέτος αἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἐργασίαι περιωρίσθησαν μέχρι τοῦ Νοεμβρίου εἰς τὴν ἀνασκαφὴν τάφων, τὸν κύριον σκοπὸν τῆς εἰς Ἐρέτριαν ἀποστολῆς μου, μόνον δὲ κατὰ Σεπτέμβριον, ὅτε διέτριβον ἐν Βάθειᾳ ἐρευνῶν τὰ ἐκεῖ ὑπάρχοντα Ἐρετρικὰ νεκροταφεῖα, ἡσυχολήθην ἐν παρέργῳ καὶ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ὑποτιθεμένου ὡς κειμένου ἐν Βάθειᾳ ἢ πλησίον ταύτης σπουδαιοτάτου Ἐρετρικοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀμκρυσίας Ἀρτέμιδος· ἀπὸ δὲ τοῦ Νοεμβρίου ἐπεχείρησα τὴν ἀνασκαφὴν περιέργου Ῥωμαϊκοῦ οἰκοδομήματος κειμένου πρὸ τῆς δυσμικῆς πύλης τῆς πόλεως, εἰς ὃ τυχαίως προσέκοψα κατὰ τὴν ἐρευναν τοῦ κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος νεκροταφείου.

Ἀνεσκάφησαν ἐφέτος πάντα τὰ δυσμικὰ νεκροταφεῖα τῆς Ἐρετρίας, ἥτοι τὸ παρὰ τὸ ἡρειπιώμενον Ὑγιονομεῖον τῶν Νέων Ψαρρῶν, τὸ ὀλίγον βορειότερον τούτου παρὰ τὴν ἐκ Χαλκίδος δημοσίαν ὁδὸν ἐν τῇ ἀγρῷ τοῦ Νικολάου Βελισσαρίου κείμενον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκτεταμένου νεκροταφείου τοῦ ἐκατέρωθεν τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ Ἐρετρίας Χαλκίδος ὅσα σημεῖα εἶχον μείνει ἄθικτα κατὰ τὰς διαρκῶς ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον γινομένης φανεράς καὶ κρυφίας ἀνασκαφάς, ἡρευνήθησαν δὲ καὶ διάφορα μικρότερα νεκροταφεῖα κείμενα ὁμοίως ἐπὶ τοῦ δυσμικοῦ πεδίου τῆς Ἐρετρίας, ἀτελῶς ὑπὸ διαφόρων μέχρι τοῦδε ἀνεσκαμμένα. Ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶς τῆς Ἐρετρίας κειμένων νεκροταφείων μικρὰ μόνον ἐργασία, εἰκοσάημερος, ἐγένετο ἐν Βάθειᾳ καὶ πλησίον ταύτης.

Τὸ πλεῖστον τῶν ἀνασκαφέντων τάφων ἀνῆκεν εἰς τοὺς χρόνους τῆς 5' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἥσαν δ' οἱ πλεῖστοι τούτων σχετικῶς βαθεῖα (1 μέτρον-1,60 ἢ καὶ βαθύτερα) ὀρθογώνια ὀρύγματα (πλάτ. 0,80-1), εἰς ὧν τὴν βᾶσιν ἐσκάπτετο στενότερον ὄρυγμα (0,55-0,60 πλάτους καὶ ὁμοίου σχεδὸν βάθους) ἐπιτήδειον ἢ νὰ δέχεται αὐτὸν τὸν νεκρὸν ἢ τὴν ξυλίνην

λάρνακα ἐν ᾗ κατέκειτο συνήθως θαπτόμενος ὁ νεκρὸς καὶ ἡς συχνότατα εὐρίσκομεν τοὺς ἥλους πολλάκις δὲ καὶ τεμάχια τοῦ ξύλου. Τὸ στενότερον τοῦτο ὄρυγμα, ὁ κυρίως τάφος, ἐκκαλύπτετο δι' ἀκατεργάστων πλακῶν, ὁ δ' ὑπὲρ τοῦτο λάκκος ἐπληροῦτο θαλασσίας ἄμμου ἢ καὶ χώματος· ἐνίοτε, σπανίως ὅμως, ἀντὶ τοῦ συνήθους φυσικοῦ ἐδάφους τοῦ τάφου ἐχρησίμευεν ὡς τοιοῦτον στρώσις ἐκ μεγάλων (0,50-0,60) τετραγώνων κεραμιδῶν. Πολλοὶ ἐπίσης τῶν τάφων τῶν χρόνων τούτων ἦσαν τοῦ σχήματος τῶν ἐκ κεραμιδῶν καλυβοειδῶν, οὓς περιγράφει ὁ Τσούντας ἐν Ἀρχαιολ. Ἐφημερίδι 1886 σελ. 38, ἐλάχιστα δὲ μόνον λάρνακες εὐρέθησαν διαφόρου ὕλης (πηλοῦ, πώρου).

Εἰς τοὺς τάφους τῶν χρόνων τούτων ἀνάγονται καὶ οἱ ἀνευρεθέντες πολλοὶ μικροὶ πίθοι, ἐν οἷς λαμβανομένοις μόνοις ἢ ἀνά δύο (προσεκολλῶντο ἀσφαλῶς τὰ στόμια δύο ἰσομεγέθων πίθων πλαγίως κειμένων, ἅφ' οὗ ἐτίθετο ἐντὸς αὐτῶν κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς ἕκαστον ὁ νεκρὸς) ἐθάπτοντο παῖδες μικρᾶς ἢ καὶ μέσης ἡλικίας (ὕψος αὐτῶν σύνηθες 0,50-0,70 καὶ πλέον, ἅπαξ 0,40 μετὰ σκελετοῦ βρέφους, ὡς φαίνεται, καὶ σπανιώτερον μέχρις 1 μέτρου· τὸ πλάτος αὐτῶν σχετικῶς λίαν μέγα). Οἱ πίθοι οὗτοι ἔκειντο πλαγίως ἐντὸς τοῦ ἐδάφους ὑποστηριζόμενοι καὶ διὰ λίθων, ἐτίθετο δ' ἐντὸς αὐτῶν ὁ νεκρὸς ἔχων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στόμιον ἐστραμμένην. Τὰ στόμια τούτων ἐκαλύπτοντο ἢ δι' ἐπίτηδες κατεσκευασμένων καλυμμάτων ἢ διὰ τυχαίων πλακῶν, ἐτηρεῖτο δὲ καὶ ἐν τούτοις αὐστηρῶς τὸ ἔθος τοῦ νὰ θάπτηται ὁ νεκρὸς ἔχων τὴν κεφαλὴν πρὸς Ἀνατολὰς. Οἱ πλεῖστοι τῶν εὐρεθέντων οὕτω πίθων ἦσαν κοινότατοι καὶ ἀνευ τινὸς ἀξίας, ἀλλ' εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τάφων τούτων δεῖν νὰ ἀναχθῶσι καὶ δύο πολῦτιμοι μελανόμορφοι ἀμφορεῖς, οἵτινες εὐρέθησαν ἔχοντες ὁμοίως σκελετοὺς μικρῶν παιδιῶν. Ὁ εἰς τούτων (εὐρέθη ἐντὸς δημοσίου κτήματος παρὰ τὸ Ὑγιονομεῖον) ἔχει ὕψος 0,90 καὶ εἶνε τοῦ συνήθους σχήματος τῶν ἐξ Ἐρετρίας ἀμφορέων, ἔχει δὴλα δὴ εὐρεῖαν γαστέρα, ὑψηλὸν κωνικὸν πόδα καὶ μέγαν λαιμόν, φέρει δ' ἐκατέρωθεν τῆς γαστρὸς παρὰ τὸν λαιμόν δύο διπλᾶς καθέτους λαβὰς καὶ ἔχει ἐπίτηδες κατεσκευασμένον κομψὸν πῶμα. Ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους, ἐν ᾗ

ἔκειτο ὁ ἀμφορεύς, ἀπολιθωθείσης θαλασσίας ἄμμου, ἐξήχθη οὗτος εἰς τεμάχια, κατωρθώθη δ' ὅμως ἄνευ σημαντικῆς βλάβης νὰ συγκολληθῇ καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸ πρῶτον αὐτοῦ σχῆμα. Ὀλόκληρον τὸ σῶμα αὐτοῦ καλύπτεται ὑπὸ εἰκόνων, παρίσταται δ' ἐπὶ μὲν τῆς κοιλίας ὁ Ἑρακλῆς ἀποτέμνων διὰ ξίφους τὰς κεφαλὰς τῆς ὕδρας βοηθούμενος εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰολάου, ὅστις φέρων στολὴν πολεμιστοῦ πλήττει καὶ οὗτος διὰ τοῦ ξίφους κατὰ τῶν κεφαλῶν τῆς ὕδρας. Θεαταὶ τῆς σκηνῆς παρίστανται ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τρεῖς γυναῖκες. Τὴν ὀπισθίαν ὄψιν τῆς κοιλίας κατέχει παράστασις διαφόρων ζώων, ἐξ ὧν πρὸ πάντων διακρίνεται ζωηρότατος ταῦρος. Ἐπίσης καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα τοῦ ἀγγείου ὡς καὶ τὸν πόδα αὐτοῦ καλύπτουσι παραστάσεις ζώων καὶ πτηνῶν πλὴν τοῦ ἡμίσεως τοῦ λαιμοῦ, ἐφ' οὗ εἰκονίζεται ἄρμα κατ' ἐνώπιον.

Ὁ ἕτερος ἀμφορεύς (εὑρέθη ἐπίσης παρὰ τὸ Ὑγιονομεῖον ἐν τῷ οἰκοπέδῳ τοῦ Δ. Κοτζιᾶ) εἶνε κατὰ τι μικρότερος τοῦ πρώτου, ὑπέστη δ' οὗτος κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν σημαντικωτέραν πως βλάβην, μὴ ἐλαττοῦσαν ὅμως κατὰ πολὺ τὴν ἀξίαν του· ἔχει καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ περίπου πρὸς τὸν πρῶτον σχῆμα καὶ φέρει ἐπὶ τῆς κοιλίας παράστασιν τῆς γαμικῆς πομπῆς τοῦ Πηλεΐως καὶ τῆς Θέτιδος. Ἐπὶ ἄρματος παρίσταται ὁ Πηλεὺς καὶ ἡ Θέτις (ΠΕ., ΘΕ.), τοὺτους δὲ δεξιοῦται ἀνὴρ (...ΛΕΥΣ;) ἰστάμενος παρὰ τὸ ἄρμα. Γυναῖκες φέρουσαι ἐπὶ κεφαλῇ κρατῆρα ὁδεύουσι παραλλήλως τῷ ἄρματι. Ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἀγγείου εἰκονίζονται ἄνδρες καὶ γυναῖκες σχέσιν ἴσως ἔχοντες πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς γαστρὸς παράστασιν. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πώματος ἔχει διαφόρους παραστάσεις ζώων.

Συνήθη κτερίσματα τῶν τάφων τούτων ἦσαν τὰ γνωστὰ μικρὰ ἄνευ ἀξίας τινὸς μελανόμορφα ληκύθια, ἅτινα ἐν μεγάλῳ ἀριθμῷ (ἀπὸ 6 μέχρις 26) εὑρίσκοντο ἐντὸς τῶν τάφων, σπανιώτερα δὲ τὰ εἰδώλια (συνήθης τύπος τῆς καθήμενης γυναίκος) καὶ ἀγγεῖα μικρὰ (κυαθίσκοι). Καὶ ἐντὸς τῶν δύο γραπτῶν ἀμφορέων εὑρέθησαν μικρὰ ληκύθια.

Τὰ τῶν γεωμετρικῶν χρόνων εὐρήματα ἦσαν λίαν περιωρισμένα, μολονότι ἀνεσκάφη ὁλόκληρος ὁ χώρος τοῦ νεκροταφείου,

ἐν ᾧ πέρυσιν εὐρέθησαν αἱ γεωμετρικαὶ πυραὶ, ἀξία δὲ λόγου εἶνε μόνον ἡ εὐρεσις τεσσάρων γεωμετρικῶν ἀμοφορέων τῆς ἰδιαζούσης εἰς τὰ ἐξ Ἑρετρίας ἔργα τῶν χρόνων τούτων τέχνης, οἵτινες ἐχρησίμευον ὡς τάφοι μικρῶν παιδίων. Πάντες οἱ ἐξ Ἑρετρίας γεωμετρικοὶ ἀμοφοεῖς, πλὴν ἐνὸς εὐρεθέντος ἐφέτος ἐν τῷ 15 λεπτῷ τῆς ὥρας δυτ. τῆς Βάθειας κειμένῳ ἀγρῷ τοῦ Δ. Λίζου ἐν θέσει «Χονδρὸς Σχοῖνος», εὐρέθησαν ἐν τῷ παρὰ τῷ Ὑγιονομείῳ τῶν Ν. Ψαρρῶν κειμένῳ νεκροταφείῳ, ἐν τῷ αὐτῷ δὲ νεκροταφείῳ ἀνεκαλύφθησαν καὶ πέρυσιν αἱ γεωμετρικαὶ πυραὶ· ἀλλ' ὅμως γεωμετρικὰ νεκροταφεῖα φαίνεται, ὅτι ὑπῆρχον ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἐκατέρωθεν τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ Ἑρετρίας Χαλκίδος κειμένου νεκροταφείου, διότι εἰς πλεῖστα σημεῖα τοῦ νεκροταφείου τούτου ἀνευρίσκομεν ὄστρακα γεωμετρικὰ προερχόμενα ἐκ τάφων καταστραφέντων ἤδη ἀπὸ τοῦ 5' αἰῶνος, ὧν ἔχνη δυστυχῶς οὐδαμοῦ ἀνεκάλυψα· ἅς σημειώσω δὲ ἐνταῦθα καὶ τὴν εὐρεσιν δύο βαθέων φρεάτων, ἐν οἷς ὑπῆρχον πολλὰ γεωμετρικὰ θραύσματα, κειμένων ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ Ἑρετρίας Χαλκίδος, τοῦ μὲν ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ Ἀντωνίου Συνοδινοῦ, τοῦ δ' εὐθὺς παρὰ τὴν πύλην τῆς πόλεως ἐντὸς δημοτικοῦ κτήματος. Ἀξίον παρατηρήσεως εἶνε, ὅτι οὐδαμοῦ τῆς Ἑρετρίας ἀνευρέθη μέχρι τοῦδε ὄστρακον μυκηναϊκόν.

Ἐλάχιστοι εἶνε οἱ ἀνασκαφέντες τάφοι τῶν τελευταίων χρόνων τῆς ε' καὶ τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος, ἦσαν δ' οὗτοι ἢ πώρινοι λάρνακες ἢ σπανιώτερον πήλιναι ἢ ὀρύγματα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς 5' ἑκατονταετηρίδος, ἐν οἷς οἱ τοῖχοι τῶν τάφων ἐπεκτιζόντο διὰ κεραμίδων. Τὰ ἐκ τούτων συνήθη εὐρήματα. ἐρυθρόμορφοι λήκυθοι καὶ λευκαὶ εἶνε ὀλίγα καὶ μικρᾶς μόνον ἀξίας, μόνον δ' ἐντὺς πωρίνης λάρνακος εὐρέθησαν μετὰ λευκῶν ληκύθων παρὰ τὸ στήθος τοῦ νεκροῦ δύο πολύτιμα χρυσᾷ κομβία τεχνικώτατα ἐν μορφῇ ρόδακος πεποιημένα καὶ μετὰ τούτων εἰς χρυσοῦς δακτύλιος ἔχων ἐπὶ τῆς σφενδόνης ἑγγλυπτον ἱπταμένην Νίκην. (Κτῆμα Ἀργυρῆς Κόλια).

Ἐκ τῶν εὐρημάτων τῶν τάφων τῶν τελευταίων π. Χ. ἑκατονταετηρίδων. ὧν μέγας ἀριθμὸς ἐπίσης ἀνεσκάφη, ἄξιον λόγου εἶνε μόνον χρυσὴ ταινία μήκ. 0,25, ἐφ' ἧς εἰκονίζεται ἀρι-

στερὰ μὲν ἡ Σελήνη (;) ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπ' ἐλάφων καὶ πρὸ ταύτης ὁ Ἑρμῆς μετὰ κηρυκείου χωροῦντες πρὸς δεξιὰ, ὅπου ὁ Ζεὺς μετὰ τοῦ αἰτοῦ καθήμενος δεξιούται τούτους. Μετὰ τὸν Δία παρίστανται δύο σκηπτροῦχοι θεαὶ καθήμεναι καὶ μετὰ ταύτας ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταινίας πέντε μικρότεραι γυναῖκες χορεύουσαι (;). Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τῆς ταινίας ἐπαναλαμβάνονται ἡ παράστασις τῆς Σελήνης μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, τούτους δ' ἐνταῦθα δεξιούται γυναικεῖα θεότης καθήμενη, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἴσταται παῖς. Ἡ ταινία αὕτη εὐρέθη μετὰ μῖζος μικρᾶς χρυσῆς ἀλύσεως μήκ. 0,40, ἥτις ἀπολήγει ἐκατέρωθεν εἰς μικρὰς κεφαλὰς βοῶν, ὧν ἡ μὲν μία ἔχει κρῖνον, ἡ δ' ἑτέρα ἄγκιστρον, μεθ' ἑνὸς ζεύγους μικρῶν χρυσῶν ἐνωτίων ἐλικοειδῶν ἔχόντων εἰς τὸ ἄκρον κεφαλὴν λύκου ἐξ ὕλου, καὶ ἄλλων χρυσῶν κοσμηματίων ἐντὸς ὑδρίας κεκοσμημένης διὰ γραπτῶν φυτικῶν κοσμημάτων καὶ φανταστικῶν ἰχθύων, ἥτις περιεῖχεν ὅστ' αὖ κεκαυμένα καὶ ἔκειτο ἐν τῇ γῇ ὑπὸ μέγα ἐπίτηδες πρὸς ἀσφάλειαν αὐτῆς τεθειμένον πῆλινον κωδονοειδὲς ἀγγεῖον (κτῆμα Δ. Κεντιστοῦ).

Πλείονα καὶ περιληπτικώτερα περὶ τε τοῦ τρόπου τῆς ταφῆς καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν τάφων ἐλπίζω νὰ ἐκθέσω προσεχῶς ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι.

Ἐκ τοῦ μεγάλου πλήθους τῶν εὐρεθέντων ἐνεπιγράφων ἐπιθυμῶν λίθων ἐξαίρομεν μόνον ἓνα τοῦ 5' αἰῶνος εἰς μνήμην Χαίριωνός τινος Ἀθηναίου τοῦ γένους τῶν Εὐπατριδῶν, ὅπερ τὸ πρῶτον νῦν, ἂν καλῶς γνωρίζω ἀπαντᾷ ἐν ἐπιγραφῇ, καὶ στήλην τοῦ γ' αἰῶνος ἔχουσαν ἐπὶ τοῦ ἐπικράνου ζωηρότατον ἀνάγλυφον δύο τράγων ἀντωπῶν ἰσταμένων ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ σχηματιζόντων οἶονεὶ τόξον ὑπὲρ ἀμφορέα ἀναγεγλυμμένον ὁμοίως ἐν τῷ ἐπικράνῳ.

Αἱ ἐν Βάθειᾳ ἐργασίαι κατέστησαν βέβαιον, ὅτι ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς σημερινῆς κάτω Βάθειας, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οὐχὶ πολὺ μακρὰν τοῦ γηλόφου τῶν Παληοκκλησιῶν ἀνατολικῶς τῆς Βάθειας, ἔκειτο ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπόλωνος, Λητοῦς, ὅπερ εἶνε ἀδύνατον νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸ τῆς Ἀμαρυσίας Ἀρτέμιδος, ἀνευρέθησαν δὲ καὶ τρία νέα μικρὰ τεμάχια

ἀναθηματικῶν ἐπιγραφῶν τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ εἰς μαρμάρινος τεταινωμένος ὀμφαλὸς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα προερχόμενος. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ λόφου τῶν Παληοκκλησιῶν ἐπεχέρησα τὴν ἀνασκαφὴν μικρῶν δοκιμαστικῶν λάκκων μέχρι τοῦ στερεοῦ, δὲν ἐπέτυχον ὅμως παλαιόν τι οἰκοδόμημα, ἴσως διότι οἱ ἀνοιχθέντες λάκκοι ἦσαν ὀλίγοι, ἐπὶ τῆς δυτικῆς δ' ὅμως κλιτύος αὐτοῦ λίαν ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ὑπάρχουσι τὰ λείψανα ἀρχαίων (ἐλληνικῶν;) οἰκημάτων, ὧν ἀνέσκαψα ἔν δωματίον ἔχον τοὺς τοίχους αὐτοῦ (ὑψ. σφζόμενον μέχρις ἐνὸς μέτρου) ἀληλιμμένους διὰ λεπτοτάτου κονιάματος.

Κ. ΚΟΥΡΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΡΗΝΕΙΑ ΑΝΑΣΚΑΦΗΣ

Μέγα μέρος τῆς πρὸς δυσμὰς παρακειμένης τῇ Δήλῳ μείζονος νήσου Ῥηνείας, ἣτις ποτὲ ὑπὸ τοῦ θαλασσοκρατήσαντος τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους καταληφθεῖσα ἀνετέθη τῷ Δηλίῳ Ἀπόλλωνι, πιθανώτατα ὅλον τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς τμήμα, διέτελεσεν ὃν καὶ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις κτῆμα τοῦ ἱεροῦ τῆς Δήλου. Τούτου τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τὴν πρὸς τὴν Δῆλον τετραμμένην καὶ διὰ στενοῦ πορθμοῦ ἀπ' αὐτῆς κεχωρισμένην ἄπασαν σχεδὸν καλύπτει μέγας καὶ πυκνὸς ἐρειπιῶν εἰς μῆκος πλέον τῶν δισχιλίων μέτρων ἐκτεινόμενος καὶ εἰς βάθος μέχρι τετρακοσίων μέτρων καὶ πλέον ἐνιαχοῦ ἀπὸ τῆς θαλάσσης προήκων. Ὅλος οὗτος ὁ χώρος πλὴν μικρῶν διαλειμμάτων εἶνε πλήρης σωρῶν μαρμάρων καὶ ἄλλων λίθων ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει διεσκειδασμένων, ἐν οἷς προβάλλουσιν ἐνιαχοῦ τὰ κατὰ χώραν ἐναπολειφθέντα μέρη τῶν μνημείων καὶ τοίχων. Ταῦτά εἰσι προφανῶς τὰ λείψανα τῶν ταφῶν καὶ τῶν ἐπιτυμβίων μνημείων καὶ τῶν ἄλλων οἰκοδομημάτων, ἐν οἷς διακομιζόμεναι αἱ γυναῖκες τῆς